

דרכים
ומסילות
למבקשי
ה' בדדכי
העבודה
העולה
בית א-ר

אזהרה לבקשת

יו"ר ע"י "נכספה" - איגוד בני הישיבות לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

דיבורי אמת מבארו של דגחל נובע

לעזר ליבי

שגם אם לא זכיתי, לא נגמר העולם כי לא אני זה שמנהל את העולם אלא הבורא יתברך שמו- נותנים את הכח והיכולת לבחור בטוב.

מאכלי חלב

החלב והבשר מבטאים את שני הכוחות הללו. החלב, הוא מאכל שכשר כפי שהוא. לא צריך להתאמץ ולא לעשות כלום, כדי שהוא יהיה כשר וכדי שהוא יהיה ראוי לאכילה. הבשר לעומת זאת, אוהה, צריך הרבה מאד מאמץ כדי שהוא יהיה כשר וכדי שיהיה ראוי לאכילה. (עכשווית התחילו בדרך יומי חולין שם לומדים את כל ההלכות המורכבות של שחיטה וכל זה עוד לפני הניקור המליחה ההדחה וכו').

החלב, רומז על הידיעה; הכל טוב, הכל כשר, הכל

ומה פשדם של כל המנהגים, ביניהם או בראשם - עוגות הגבינה והבלינצ'עס?

נפלא, גם אם לא תעשה כלום. הבשר, רומז על הבחירה; אתה צריך מאד להתאמץ כדי שיהיה טוב.

כמו שמובא במשנ"ב (תצד יב) על הטעם שאוכלים מאכלי חלב בשבועות: "ואני שמעתי עוד בשם גדול אחד שאמר טעם נכון לזה, כי בעת שעמדו על הר סיני וקבלו התורה וירדו מן ההר לביתם לא מצאו מה לאכול תיכף כי אם מאכלי חלב, כי לבשר צריך הכנה רבה לשחוט בסכין בדוק כאשר צוה ה', ולנקר חוטי החלב והדם ולהדיח ולמלוח ולבשל בכלים חדשים כי הכלים שהיו להם מקודם שבישלו בהם באותו מעת לעת נאסרו להם. על כן בחרו להם לפי שעה מאכלי חלב, ואנו עושין זכר לזה".

מיד לאחר קבלת התורה, אנו אוכלים משניהם. תחילה אוכלים מאכלי חלב, לאמר: אתה בטוח בפנים, יהיה מה שיהיה, הכל בשליטה. אתה אוהב אתה רצוי, ומה שלא תעשה יש בורא עולם ומה שלא תעשה תמיד יהיה טוב. ואז, רק אז, אפשר וצריך לאכול מאכלי בשר, לאמר: קדימה, לעבודה. צריך אותך, כי בלי הפעולות שלך שום דבר לא יזוז ויתקדם פה. אתה יכול, אתה תצליח. רק חזק, ואמץ.

שבועות - ומאכלי חלב!

הטעם שיש בשבועות רק מצווה אחת • הסיבה שאוכלים מאכלי חלב בשבועות • והאיזון הנכון בין הידיעה ל'בחירה' • ואיך כ"ז קשור לקבלת התורה

המנהגים השונים של חג השבועות, סובבים כולם סביב מעמד החתונה. בתיקון ליל שבועות, אנו קוראים כ"ד ספרי הקודש, שהם עשרים וארבע קישוטים לכלה, כמובאר בזוהר הקדוש. העשבים והפרחים, הם הקישוטים שבחתונה. האקדמות הוא שיר של חשק רגע קודם הכניסה לחופה, וכן שאר המנהגים, כמו שמבואר בספרים באריכות.

מיד לאחר התפילה, כשחוזרים הביתה מהחתונה - אנו עורכים שתי סעודות נישואין, האחת מורכבת ממאכלי חלב, והשנייה מורכבת ממאכלי בשר. מאכלי החלב הם המשך ישיר למעמד החתונה, והביטוי הכי עמוק שלו. הכיצד?

שתי עיניים

מצד אחד, אנו מאמינים באמונה שלמה בכח הבחירה. יהודי יש לו כח מלא לבחור בין טוב לרע, וכל העולם תלוי בבחירתו לטוב או חלילה למוטב. מאידך, אנו מאמינים באמונה שלמה שהבורא יתברך שמו הוא המנהיג של כל העולם, והוא מנהיג אותנו כרצונו, וזה לא תלוי באף אחד אחר, ורק הוא זה שמחליט כל דבר. מה האמת אם כן, הידיעה' שה' מנהיג כרצונו, או היבחירה' שלנו שמשפיעה על הנהגת העולם?

שניהם. איך זה יכול להיות? איננו יודעים, אבל מאמינים במאה אחוז בבחירה, ומאה אחוז בידיעה. האדם אחראי במאה אחוז על הבחירה שלו, וכל העולם תלוי בו. ובאותה נשימה, העולם מתנהל על הצד הטוב ביותר, גם אם חלילה יהודי נכשל, נפל, ולא בחר בטוב.

זו ידיעה קריטית, שאי אפשר לחיות חיי יהדות בלעדיה. מי שמאמין רק בבחירה, וחושב שאם הוא נכשל נגמר העולם, לא יהיה לו את הכח לבחור בטוב. מאידך, מי שחושב שהבחירה שלו לא מזויה כלום לאף אחד, לא תהיה לו סיבה לבחור בטוב. רק שני הדברים יחד - ההבנה שהבחירה שלי מעניינת מאד ומשנה ופועלת לאין ערוך, יחד עם האמונה

ג השבועות יש בו הרבה מנהגים. אם ב'מצוות' עסקינן, בשונה משאר הרגלים בהם יש מצוות מיוחדות לימים האלה, אין לנו בחג הזה מלבד מצווה אחת: מקרא קודש - לקדש את החג ולכבדו במאכל ומשתה וכסות נקיה. פלא והפלא. חג השבועות הוא זמן מתן תורתנו, כידוע וכפי שמוזכרים בתפילה. וכי לא היה ראוי שעיקר היום יהיה מוקדש ללימוד תורה ובכלל לעניינים רוחניים? מדוע המצווה היחידה שיש לנו מן התורה עוסקת בכלל בגשמיו, ולעומת חגים אחרים שבהם יש דעות בגמרא הסוברות שאפשר להקדיש את כל היום רק לרוחניות. בעצרת זה שונה: 'הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכוס'. למה?!

ולמרות שמצוות מיוחדות לחג הזה אין, מנהגים יש והרבה; קישוט הבית בעשבים, קישוט בתי כנסיות בעצים, להיות ערים בלילה, לומר את סדר התיקון, טבילה במקוה, מגילת רות, אקדמות, ו...מאכלי חלב.

ספק אם במהלך הדורות ניתן דגש מיוחד למנהג זה של אכילת מאכלי חלב, אבל ללא ספק בימינו ניתן דגש גדול ומפורסם דווקא למנהג הזה, עד שישנם יהודים שאולי כל מה שהם יודעים על החג, מתנקז למנהג מאכלי החלב.

ומה פשרם של כל המנהגים, ביניהם או בראשם - עוגות הגבינה והבלינצ'עס?

מנהגי חתונה

שבועות זה חתונה. מעמד קבלת התורה היה מעמד של חתונה, כמאמר חז"ל 'יום חתונתו זה מתן תורה', ובכל שנה ביום זה, נערכת החתונה מחדש. במשך שבעה שבועות, ה'כלה' שהיא אנחנו כנסת ישראל, מכינים ומטהרים את עצמנו כהכנה לחתונה הגדולה, ובוים החמישים אנחנו נכנסים לחופה.

מה עושים בחתונה? שמחים כמובן. וזה בדיוק מה שאנחנו מצוים לעשות בחג השבועות, לשמוח. שמחת חתן וכלה.

להמשיך ישר...

ש'המשיג' דיבר, ואני באמת רוצה לעשות איזה שינוי, אבל יש לי כ"כ הרבה דברים שאני חושב שאני צריך לעבוד עליהם, ואני כבר לא יודע במה להתחיל!.. טוב נו.. הרי זה ברור שא"א לתפוס את הכול ביום אחד, נכון! אבל זה קצת מסובך, אז מה אני כן יתפוס!?

פשוט מאוד! תחשוב מה הנקודה שהיא יותר 'כוללנית', וגם שהיא נראית לך כזו שאפשר לעמוד בה, ואז תלך על זה בכל הכוח, אתה אומר את זה בצורה כ"כ פשוטה! אבל זה לא בדיוק ככה! אתה יודע... יום אחד נראה שמה שחשוב זה 'הסוגיות בעיון', ויום אחד נראה שיותר חשוב זה 'לגמור את המסכת', בסופו של דבר זה מאוד מבלבל.

תשמע! אתה ממש צודק שזה מאוד מבלבל לעשות 'שינוי', בפרט שעצם 'השינוי' בפני עצמו הוא לא קל בכלל, אבל פשוט צריך להיות חזק ולא להתבלבל, ולהמשיך ישר במה שהתחלת, בלי להתייחס יותר מידי לכל מיני מחשבות שיצוצו בהמשך... למה אתה מתכוון?! אני מתכוון בדיוק למה שאמרתי! זה לא משהו שאני המצאתי... הנה בוא ותראה איך 'רבינו הקדוש' סיפר, שלו בעצמו היה גם כל מיני בלבולים בנושא הזה, כמובן לפי דרגתו, והוא היה חזק מאוד בדעתו ולא התייחס לבלבולים האלו, אלא המשיך והתמיד במה שבחר להתחזק, מתוך 'התעלמות מוחלטת' מכל הספקות והצדדים, 'שההנהגה בדרך אחרת' ממה שהוא נוהג עכשיו היא מה שדרושה ממנו כעת ...

סיפר שהיה לו התחזקות גדול בעבודתו, ולא הניח עצמו לבלבל כלל. ודרכו היה, שהיה בורר לו איזהו דרך ישרה איך להתנהג בעבודת ה', והתחיל להתנהג באלו ההנהגות ובאותו הדרך שבחר לו, והיה מתנהג באלו ההנהגות איזה זמן, וכל מה שהיו באים עליו מחשבות אחרות לבלבלו מהנהגה זו ולהתנהג בדרך אחר, לא היה שומע לאלו המחשבות כלל, והיה דוחה את אלו המחשבות מדעתו, ולא הניחם לכנס בדעתו כלל, רק היה חזק ואמיץ בדעתו מאוד, והיה מתנהג בדרך שבחר לו איזה זמן אך אחר-כך, בהמשך הזמן אחר כמה שבועות, חזר ובא על דעתו איזה מחשבות שצריך להתנהג בדרך אחר, ואז, אחר שכבר עבר זמן ארוך, אז יישב עצמו ובחר לו איזהו דרך וסדר אחר כפי שהיה נראה לו אז. אבל לא הניח עצמו לבלבל בכל פעם מעבודה לעבודה ומדרך זה לדרך אחר, רק היה חזק לילך בדרך אחד זמן ארוך כנ"ל. [לקי"מ תנינא קטו].

אני מבין... צריך לדעת מראש שאחרי שהחלטתי שכך אני צריך להתנהג, כל המחשבות שיבואו אחר כך על 'התקדמות והתחזקות בדרך אחרת' הם לא רלוונטיות, ופשוט לא צריך להתייחס אליהם, ורק כך אני יוכל באמת להתעלות בצורה הטובה ביותר... ואם אחרי תקופה של 'יציבות' אחשוב אחרת אז אני יוכל לשנות ולהיכנס שוב בצורה של 'קביעות' בלי להתבלבל משום דבר... ממש כך! ובסופו של דבר צריך לא לשכוח תמיד להתפלל ולבקש על זה מה' שידריך אותנו בדרך הנכונה והמתאימה לנו לפי דרגתנו, וכמו שדוד המלך הרבה לבקש "הדריכני באמתך ולמדני".

היה זה בסופו של סדר ב' של יום שלישי בשבוע, בית המדרש היה מלא וגדוש במאות בחורים שרכנו ע"ג הסטנדרים, שחלק גדול מהם אפילו לא הספיק לצאת מהיכל מחמת שקיעותם הרבה בדינים ובילפותות השונות של גדרי 'שליחות', שהובאו בארוכה בתחילת פרק 'האיש מקדש', ונלמדו בסדר ב' של תחילת זמן קיץ...

כבר בבוקר נתלו מודעות המבשרות על כך שכמידי שבוע, ימסור 'המשיג' לאחר סדר ב' את שיחתו השבועית, בצירוף הנושא עליו תיסוב השיחה, שהפעם היה זה על ההכנה הראויה 'לקבלת התורה', כך שפחות או יותר כבר היה ידוע על מה המשיג הולך לדבר...

ישראל נשאר אף הוא בהיכל, כדי לנסות להתחזק ולהתעורר מחדש בהכנה לקראת יום 'מתן-תורה' הקרב ובא, זכרונות ישנים מהעבר ניסו להחליש אותו בתואנות מוכרות, שהרי שום דבר לא יצא לו מזה, וכמו בשנה שעברה ובשנה שלפניה, שום דבר מ'התחזקות' שלו לא תתפוס ותחזיק מעמד לאורך זמן, אך הוא לא שת ליבו לכך והמשיך להאזין לדבריו המעוררים של 'המשיג', שהאריך במעלה של קבלת עול תורה, מדברי חז"ל הפזורים ש"ס ובמדרשים, ועל הזכות המיוחדת להיות חלק בלתי נפרד מלגיטו של מלך ומיהושבים ראשונה במלכות ע"י העסק והדבקות בתורה הק' מתוך עמל ויגיעה...

"אהבת עולם אהבתנו ה' אלוקינו" ... "ונשמח בדברי תלמוד תורתך" ... "ומצוותיך וחוקותיך לעולם ועד" ... קולותיהם של מאות הבחורים הדהדו ברקע... ומתפילת 'המעריב' שלאחר השיחה, נראה היה שדבריו של המשיג השפיעו עמוקות על בני הישיבה... גם ישראל ישב שם בהיכל אל מול הסידור, בפיו הוא מלמל את 'הק"ש והברכות', אך מוחו קדח במחשבות, הוא כ"כ רצה לתפוס את עצמו ולהתקדם, אבל יש לו כ"כ הרבה והוא לא ידע על מה לשים את הדגש, האם על 'הקימה בבוקר' או על 'השינה בלילה', על 'הפסקת-הצהריים' שהולכת לו לאיבוד כל יום בסתם פטפוטים, או על 'הרצינות' בסדר א' וההשקעה 'בעיון' עד הסוף, או על 'ההגעה בזמן' לסדר ב'... בכל רגע עלתה במוחו מחשבה אחרת, הוא הניע את ראשו לצדדים, וקטע בכוח את המחשבות, מנסה להדביק את הפער בינו לבין 'החזון', שכבר הגיע לברכת השכיבנו...

היי... מה קורה אתך?! שאל אותו חיים בחיבה בזמן ארוחת הערב, על מה אתה חושב שם כל כך הרבה... אהה.. סתם.. לא משהו מיוחד... הוא ענה בשפה רפה, נו.. נו.. אני כבר מכיר אותך, אם אתה משקיע במשהו כ"כ הרבה 'מחשבה', כנראה שזה באמת נושא חשוב.. כן.. אתה יודע.. חשבתני ברצינות על מה

שאלה:

שלום וברכה.
רציתי לשאול, איך אפשר לא להיות צר עין בהצלחתו של השני כשנראה לי שהוא תופס את מקומי במעמד החברתי ובהצלחה שלי בעליה בלימוד? אשמח אם תאירו עיני בעניין זה.

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

ידוע שמוהר"ן הוא שקבע לחסידיו את השם 'ברסלב'. בי"ח מוהר"ן, סי' של"ט: "אמר שלעתידי יהיה כל העולם אנשי ברסלב. ובלשון אשכנז אמר ב"ו הלשון: "לעתידי לבוא וועט דיא גאנצע וועלט זיין פרסלביר חסידים". דאיתא במדרש על פסוק ונתתי לכם לב בשר אל תקרי בשם אלא בסר, שיהיה כל אחד בוסר בחלק של חברו. לב בסר אותיות פרסלב".

הדבר נשמע כדיבורי צחות, לשון נופל על לשון, אך באמת גילה לנו רבינו ז"ל שמהות חסידות ברסלב היא אותו 'לב בשר' שניבא עליו הנביאים שזוכה לו לעתיד לבוא, וגילו לנו חז"ל הקדושים את מהותו "שיהיה כל אחד בוסר בחלק של חברו".

פועל יוצא של שיחה זו הוא מענה לשאלתך. איך אפשר לא להיות צר עין בהצלחתו של השני שכנראה לי שהוא תופס את מקומי? התשובה היא שצריך להיות "ברסלב" - "לב בסר", להבין שיש לי מקום בעולם, שאליו הקדוש ברוך הוא מוביל אותי, ואיש לא יוכל לגעת בו.

המתחיל לקרוא בספריו הקדושים חש מייד שהכניסה לתורתו של מוהר"ן מעניקה פרספקטיבה חדשה ושונה מאוד מזו שלעיתים הורגלנו לקבל כמובנת מאליה ואפילו לגיטימית, גם כשהיא מתנגשת חזיתית בהעמדת כבוד שמים כתכלית העולם, וכשבמבט אמוני אמיתי על כל מה שקורה לכל אחד מאיתנו ועל דרכו לגלות את חלקו בעולם. כשאחד שדרך כבר על מפתנו של רבינו מבין שהערך שלו נמדד לאו דווקא במה שהעולם רגיל למדוד, אלא בצורה אמיתית של קירבה לה'.

כבר הזכרנו יותר מפעם אחת את דברי מוהר"ן הידועים בתורה "ב תניינא: "ועיקר היהדות הוא רק לילך בתמימות ובפשטות, בלי שום חכמות, ולהסתכל בכל דבר שעושה, שיהיה שם השם יתברך, ולבלי להשיג כלל על כבוד עצמו. רק אם יש בזה כבוד השם יתברך יעשה, ואם לאו - לאו, ואזי בוודאי לא יכשל לעולם". כשמביטים מזווית כזו אין מקום לתחושה כאילו מישוהו תופס את מקומי, כי גם אני וגם "התופס" שנינו אמורים בסך הכל למצוא את הדרך לכך שירבה כבוד המקום ברוך הוא, "מיניה ומיניה יתקלס עילאה".

אך נודה על האמת, גם אם כך צריך להיות, זה לא קל. מסופר

שמוהר"ן אמר פעם לר' נתן שזו מעלה גדולה כאשר אדם שמח באמת בהצלחתו של חברו למרות שהוא אינו זוכה להגיע לאותן מעלות. באותה נשימה נציין שר' נתן זצ"ל השתומם על כך מאוד ותמה מדוע לא לשמוח במה שלכל הפחות מישוהו אחר זוכה לגדול בתורה ועבודת השם ולעשות נחת רוח לפניו יתברך? ובכל זאת מוהר"ן שהכיר את מקומו של כל אחד ידע שאם בעיני ר' נתן הדבר תמוה, הרי שלרבים אחרים התמיהה הפוכה...

אלא, שאחד הדברים המיוחדים בספרי רבינו היא שאין מטרם לומר לנו רק מה היה צריך להיות, אלא לאפשר לנו להגיע ולהיות באותן דרגות נדרשות. לוקח זמן להוציא את עצמנו מהמרכז ולהעמיד שם את הבורא יתברך, צריך שנים של התבודדות ותפילה בכדי לבטל את ישותו וגסותו לגמרי, כמבואר בתורה "הנעור בלילה" (ליקו"מ סי' נ"ב).

הדרך הנכונה והקלה יותר היא דווקא להבין את מה שאמרו לנו חז"ל "אין מלכות נוגעת בחברתה" ו"אין אדם נוגע במוכן לחברו". דברי מוהר"ן בנושא זה רבו מספור, וכאמור בכדי לזכות לזה צריך לחכות לעתיד לבוא שבו כולם יהיו "לב בסר", או שלא לחכות...

נעתיק ממה שכתב בהלכות עירובי חצירות ז' בסעיף ע"ד: "פי כמו שצריכין לזהר בעיל ובנפיק שלא לצאת מהגבול שלו וכן שלא יהרס לעלות את ה' לפנים מהגבול שלו, שזהו בחינת בקי בעיל בקי בנפיק וכו' כנ"ל, כן צריך לזהר שלא יהרס לפנים בגבול חברו, בין בבחינת עיל ובין בבחינת ונפיק. פי בבחינת ונפיק בודאי חלילה וחלילה שיתפלל על חברו לומר שיצטוה כמעשיו חס ושלום, פי יוכל לאבד עולמו כרגע חס ושלום, ועל זה הזהיר דוד המלך עליו השלום בתחלת ספרו (תהלים א) אשרי האישי אשר לא הלך בעצת רשעים וכו' עד ובמושב לצים לא ישב. פי ידוע כמה מורידין ומפילין את האדם ליציני הדור, ובפרט הלצים המכנים עצמם בשם כשרים וחסידים וכו', השם יתברך יציל וישמר את ישראל מהם ומהמונם. אך אפילו בבחינת עיל צריכין גם-כן להיות בקי מאד לבלי להסתפל על חברו שנגרף לו שהוא צדיק וישר וכשר כנגדו שלא יפל על-ידי זה חס ושלום, כי אף-על-פי שבודאי הוא טוב לקנא את חברו בתורה ותפילה וביראת שמים, בבחינת קנאת סופרים תרבה חכמה (בבא בתרא כא), אבל יש בזה בחינת צדיקים ילכו עם ופושעים יכשלו עם (הושע יד), כי הרבה נופלים על-ידי זה, פי מתקנאים בחבריו שנגרף לו שהם צדיקים וכשרים כנגדו הרבה, ועל-ידי קנאתו בהם נופל בדעתו לגמרי, כמובן למי שפיל על דרכיו כל זה. ואי אפשר לבאר כל דרכי חלישות הדעת שמפיל הבעל-דבר על האדם על-ידי זה, על-כן צריכין לבלי להיות סכל ופתי רק להיות בקי בהלכה, שיהיה קנאתו בחבריו הטובים ממנו לטובה ולא לרעה, להתקרב לה' יתברך ולא להתרחק חס ושלום, וכמרמז בהמעשה של החכם והתם, שהשיב התם: זה מעשה שלו וזה מעשה שלי, וכמובא מזה בדברנו במקום אחר".

עקר הכלי לקבלת התורה הוא שמחה!

"...והנה ימי השבועות הקדושים ממשמשין ובאין, בעל הרחמים יחוס עלינו שגזכה על כל פנים מעתה להכין עצמנו כראוי לקבלת התורה הקדושה בחג הקדוש הזה הבא עלינו לטובה, ואם אמנם עדין צריכין לשבר הלב על זה הרבה ולבקש ולהתחנן לפניו יתברך על זה הרבה, ולבכות לפניו בדמעות שליש כבן הבוכה לפני אביו שקרבו גם כן בתוך בני ישראל הכשרים הזוכים לקבלת התורה בשבועות, אף על פי כן ביותר צריכין לחזק את עצמנו בשמחה בכל יום, כי עקר הכלי לקבלת התורה הוא שמחה כמו שמבאר בהתורה ויאמר בעז אל רות וכו' (על"ת קל).

מעט דבש

הנה אודו עיני
כי טעמתי מעט
דבש הזה

נקודה מהזיים

הרב יחזקאל רובין שליט"א

בית שמש

הלילות...

המחוגים מראים כבר על שלוש לפנות בוקר, ואני מוצא את עצמי עדיין באמצע שיחה ערה עם חבר לחדר, מנתחים סוגיות ציבוריות, מחליפים חוויות או סתם מפטטים בנושאים של מה בכך.

את קריאת המעורר שמעתי בקושי מכן ערפילי החלומות, אמנם קמתי בסוף, אך מרירות פשתה בכל ליבי, אוף! למה עוד פעם נגררתי למרוח את הלילה על שטויות והבלים?! התלבשתי בעצלתיים, ומיד אחרי שחרית חפוזה חזרתי כמובן למיטה לישון....

את ארוחת הצהריים הספקתי בקושי (נס שחבר שמר לי צלחת...) וכך עם רגשות האשמה הסתובבתי סביב עצמי כל היום, את ס"ב צלחתי בקושי בעצבות וגרירת רגלים, עד הלילה כשאותו סיפור חוזר על עצמו....

נגררת.

התיאור אמנם אמיתי אך רק דוגמא, כך היה בכל דבר שנשלתי ומעדתי, המרירות ורגשות האשמה 'זיכו' אותי בעוד שבוע שנגררתי אחר המעידה...

סטופ!

עד שפגשתי את הספר הנפלא 'משיבת נפש', שם למדתי עצה ודרך שהצילה אותי, היכולת לבצע 'סטופ!' נפלת? מעדת? אני לא ממשך ליפול מזה, אין שום עניין לגרור עם מה שהיה. מה שהיה היה, עכשיו אני רק מתקדם הלאה. יהיה מה שיהיה, אני עוצר, מתעלם לרגע במה שקרה, מנסה לראות איך אני יכול לעשות נחת רוח עכשיו בזה המקום והסיטואציה, ומתחיל מחדש ברגע זה ובמצב זה.

גיליתי כמה חשובה ויקרה עבודתי עכשיו, ומה רצון הקב"ה ממני ברגע זה, אם את הלילה מרחתי בפטפוטים עם חברים וכל הסדר א' הייתי במיטה, אני מתחיל מחדש בבין הסדרים, ס"ב זה כבר עניין אחר לגמרי, אחר כך בהתבודדות אני מתחרט ושב בתשובה. אבל במשך היום? אני מסוגל בכל רגע נתון לעשות 'סטופ' ולהתחיל מחדש, הנפילה לא גוררת אותי להמשיך את הנפילה, וכך אפשר לעבדו ית' באמת כרצונו.

המהדש בטובו

■ בס"ד העלון 'אותך אבקש' קיבל פנים חדשות ואף התווספו מדורים חדשים, כפי שניתן לראות. בעז"ה ברצוננו לייעל אף את מערך ההפצה בכל רחבי הארץ אם העלון לא מגיע אליכם נשמח שתצרו איתנו קשר בהקדם.

■ ההכנות לשבת התאחדות האדירה שתתקיים בקרוב ע"י ארגון 'נכספה' בעיצומם, לכל הפרטים ולהרשמה להשתתפות בשבת חייגו לקו נכספה שלוחה 1. הנחות מיוחדות למשתתפי החבורות.

■ לקראת ל"ג בעומר התקיים כינוס הכנה ליום הגדול לבני הישיבות בעיר מודיעין עילית בו נשא דברים הרב"ח ר' בנימין זאב חשין, במעלת היום הגדול ובגדולת העיר וקדיש רשב"י זיע"א.

■ המוני מצטרפים חדשים כל הזמן לפרויקט 'מעט מן האור' מבחנים בספר 'שיחות הר"ן' עם הגרלות של אלפי שקלים בחודש, לאחר קמפיין אדיר שהתקיים בימי ל"ג בעומר באתר"ק מירון, ניתן להצטרף לפרויקט המבחנים בקלות

בן ישיבה יקר,
10 דקות
יש לך?

עשר דקות
שבועיות
של אור
בספריו של
הרה"ק מוהר"ן
מברסלב זיע"א

פרויקט
הדש
ויחזור!
סדר לימוד שבועי קצר בספר הקדוש
שיחות הר"ן להרה"ק מוהר"ן מברסלב
עם הגרלות וזכיות של אלפי שקלים בחודש!

03.50.111.06

ממשק הכספות ניש נוח
במסופי ידרים פוסט | או בקו נכספה
קטגוריית נכספה | שמונה 15

ברכת מזל-טוב

הרב שלום קאהן
לדגל הולדת הבן

הרב אהרן שפירא
לדגל הולדת הבן

הרב יוסף ווגל
לדגל היכנס בנו הבה"ח
נחמן צבי לעול תורה
ומצוות

הרב יעקב זאב
אנשין לדגל הולדת הבן

חדשות ועדכונים מהגעשה ונשמע

בעמדות נדרים פלוס בקטגוריית נכספה בכל רחבי הארץ.

■ מיד עם תחילת זמן קיץ תנופת התחדשות בחבורות הבחורים שע"י ארגון נכספה, כאשר נפתחות חבורות חדשות לבחורים במספר ערים, וכן החבורות הקיימות מרחיבות את שיעריהן בכמות ובאיכות, לפתיחת חבורה חדשה או לבירור על חבורה באזורכם חייגו לקו נכספה שלוחה 5 ולאחמ"כ 3.

יו"ל ע"י ארגון 'נכספה' איגוד בני הישיבות הצועדים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

לתרומות בנדרים פלוס < איגוד בני הישיבות 'נכספה' | להנצחת שמות ושמחות ניתן להתקשר למס' 053-311-6547 | לקבלת העלון במייל: com.gmail@0799400036a | להערת והארות ניתן להשאיר הודעה בקו נכספה בא"י 03-50-111-06 | שלושה 3 ב ו באדר"ב 1-605-4776815

